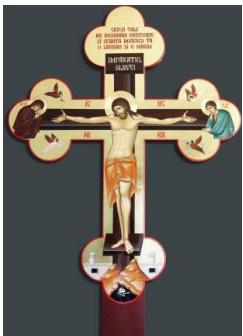

SFÂNTA CRUCE - BUCURIE A ÎNVIERII

În acest înțeles, Sfântul Apostol Pavel spune: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în Mine” (Galateni 2, 20), sau „Iar mie să nu-mi fie a mă lăuda decât numai în Crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine, și eu pentru lume!” (Galateni 6, 14). Cu alte cuvinte, el vrea să spună: nu mă laud cu ceea ce fac eu, ci cu ceea ce face Dumnezeu cu mine și prin mine; mă laud cu harul lui Dumnezeu care locuiește și lucrează în mine, nu cu puterea mea limitată, nu mă încred în gândirea mea egoistă, plină de sine, ci în înțelepciunea lui Dumnezeu arătată în Hristos Cel răstignit și înviat. Adică prin puterea Crucii lui Hristos, ca iubire smerită și jertfelnică, se răstignește ceea ce este egoist, lumesc și păcătos în om, ca să pătrundă în sufletul lui sfințenia lui Dumnezeu. Când cerem iertarea păcatelor, ne curățim de păcate, de comportarea noastră egoistă, iar când cerem lui Dumnezeu să ne miluiască, mila Lui și iubirea Lui milostivă ne sfințește și ne face ființe iubitoare de Dumnezeu și de semenii noștri, fără patimă, adică fără dorință de avere, de stăpânire și de slavă lumească. Această sfințire prin Cruce, ca răstignire a egoismului din noi, ca înviere și ridicare la o iubire curată, este rodul lepădării de sine și al purtării Crucii în urmarea lui Hristos. Numai astfel putem spune împreună cu Apostol Pavel: „noi avem gândul lui Hristos” (1 Corinteni 2, 16), adică gândim în comuniune cu Hristos. Vedem că lumea este darul lui Dumnezeu, nu produsul întâmplării, iar fiecare persoană umană creată după chipul lui Dumnezeu are o valoare unică și veșnică în fața lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă, de fapt, pregătirea pentru urmarea lui Hristos, pentru viața în Hristos.

Hristos Domnul mai spune că pentru a-l urma Lui, omul care se leapădă de sine trebuie să își ia crucea sa. Crucea materială văzută cu ochii trupești este un obiect format din două brațe unite: unul vertical și altul orizontal, iar crucea spirituală este o stare din viața omului, care nu se vede cu ochii trupești, ci se simte duhovnicește. Astfel, crucea, în înțeles duhovnicesc, este constatarea că ne lipsește ceva, este conștiința limitării noastre, adică aspirăm spre infinit și etern, dar constatăm că suntem mărginiți în putere și muritori. Crucea mai înseamnă și o suferință prelungită, o nereușită care ne-a marcat viața, un dor neîmplinit sau un ideal nerealizat. Pentru cineva, crucea poate să însemne o copilărie de orfan în care nu a primit iubirea părinților sau o tinerețe zbuciumată sau o căsnicie nefericită. Pentru alt om, crucea poate să însemne o sărăcie permanentă, o boală incurabilă sau o situație grea din care încearcă să scape cu osteneală multă. Fiecare om are o cruce a vieții sale, mai ușoară sau mai grea, o neputință de a realiza pe deplin un ideal dorit. Dar Hristos Domnul ne îndeamnă zicând: fiecare să-și ia crucea sa și să-l urmeze Lui. Adică, să nu o poarte singur, ci să o poarte cerând ajutorul Său, al lui Hristos Cel răstignit și înviat, Care cu iubirea Sa milostivă schimbă crucea noastră în bucurie a Învierii.

Sfântul Ierarh Dionisie, Episcopul Cetății Albe - 17 septembrie

Sfântul Dionisie Erhan s-a născut în anul 1868 în satul Bardar, la 15 km de Chișinău, din părinți evlavioși – Vasile și Andriana, primind din botez numele Dimitrie. La vârsta de 15 ani, simțind dorul de Dumnezeu și dorința de a îmbrăca haina monahală, tânărul Dimitrie a intrat în obștea Mănăstirii Suruceni. De la început, fratele Dimitrie s-a arătat râvnitor față de cele sfinte și dornic de cunoaștere, sânguindu-se să își formeze o cultură teologică prin lecturarea Sfintei Scripturi și a operelor Sfinților Părinți, care i-au fost călăuză în viață și sprijin în momentele de răscruce din viața personală și istoria neamului. A parcurs toate etapele vieții monahale devenind, pe rând, rasofoar în anul 1890, monah în anul 1899, primind numele Dionisie, ierodiacon în anul 1900 și ieromonah în anul 1904. Remarcându-se prin viața sa duhovnicească, prin blândețe, dar și fermitate și demnitate în apărarea neamului și a credinței, prin cultura pe care a dobândit-o ca autodidact și prin aprecierea credincioșilor, în anul 1908 a fost ales stareț al mănăstirii Suruceni. Sfântul Dionisie a avut un rol important pentru înfăptuirea idealului de unitate națională în perioada premergătoare momentului istoric de la 27 martie 1918. Bună parte dintre membrii Sfatului Țării îl aveau ca povățuitor și duhovnic. În luna mai a anului 1918 a fost ridicat la treapta de arhimandrit, iar în data de 22 iulie 1918 a fost ales Arhiepiscop vicar al Arhiepiscopiei Chișinăului și Hotinului, cu titulatura „al Ismailului”, fiind hirotonit în Catedrala Mitropolitană din Iași. Ulterior, în 1934, a devenit Episcop al Cetății Albe și Ismailului, unde a păstorit timp de șase ani. În această perioadă, preocupat de împlinirea datoriilor de păstor, a contribuit la restaurarea și zidirea de biserici, la intensificarea vieții duhovnicești prin înființarea de instituții pentru formarea clerului, a sprijinit înființarea de azile și orfelinate și a lucrat cu multă râvnă la înnoirea duhovnicească din sudul Basarabiei. După pactul Ribbentrop-Molotov și cedarea Basarabiei, s-a refugiat în țară, fiind loțiitor al Episcopiei Argeșului în perioada 1940-1941. La 1 septembrie 1941 s-a pensionat și s-a reîntors în Basarabia, la mănăstirea sa de metanie, trecând la Domnul în data de 17 septembrie 1943, la Spitalul central din Chișinău. A fost înmormântat într-o criptă de lângă biserica Mănăstirii Suruceni, de care era legat sufletește. Trupul Episcopului Dionisie Erhan a fost găsit neputrezit în timpul unor lucrări de consolidare efectuate la Mănăstirea Suruceni, în data de 10 iulie 2018. La propunerea Sinodului Mitropoliei Basarabiei, ca urmare a demersurilor Episcopiei Basarabiei de Sud, Sfântul Dionisie Erhan a fost înscris în calendarul Bisericii Ortodoxe Române în ședința Sfântului Sinod din 25 octombrie 2018. Au fost avute în vedere: ortodoxia credinței, activitatea deosebită desfășurată de episcopul Dionisie Erhan ca stareț al Mănăstirii Suruceni, dar mai ales ca episcop vicar al Arhiepiscopiei Chișinăului și, mai apoi, ca Episcop de Ismail și Cetatea Albă. *Slavă lui Dumnezeu pt. toate!*

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Care trebuie să fie legătura noastră cu bunurile pământești, încât sufletul nostru să nu fie afectat de acestea?

Răspuns: **1.** Pentru dobândirea banilor sau a altor lucruri materiale, nu trebuie niciodată să-l nedreptățim pe aproapele și să folosim mijloace ilicite, meșteșugiri ademenitoare, escrocherii și minciuni. Pentru că Dumnezeu urăște nedreptatea (Psalm 44, 8; Evrei 1, 9) și pedepsește mai devreme sau mai târziu pe toți cei care fac nedreptate. Sfânta Scriptură ne spune că „cel care iubește nedreptatea își urăște sufletul lui” (Psalm 10, 5). De aceea, să dobândim bunurile materiale doar cu mijloace legale, adică în moduri îngăduite atât de legea lui Dumnezeu, cât și de legile țării, așa cum este în principal lucrarea personală cinstită. De altfel, lucrarea este cuprinsă atât în poruncile Vechiului Testament (Facere 2, 15 și 3, 23; Ieșire 20, 9-11) cât și ale Noului Testament (Fapte 20, 35 ; Efeseni 4, 28). **2.** Nimeni nu trebuie să urmărească dobândirea bunurilor pământești pentru scopuri deșarte sau pierzătoare de suflet. **3.** Nu trebuie să ne punem nădejdea în bogățiile pe care întâmplător le deținem și să lăsăm inima noastră să fie înrobătită de acestea, pentru că toate bunurile pământești sunt stricătioase și trecătoare. De multe ori, dintr-o întâmplare neînsemnată, omul este lipsit de toată averea lui. **4.** Dacă se întâmplă să pierdem bunurile noastre materiale, în spatele acestei pierderi va trebui să vedem voia atotînțeleaptă a lui Dumnezeu, să ne supunem acesteia fără tânguire și să răbdăm cu bărbăție sufletească sărăcia. Chiar și în mijlocul lipsei celei mai crunte, să nu încetăm să nădăjduim în Preabunul Dumnezeu și să preamărim Preasfânt numele Lui, așa cum a făcut dreptul și virtuosul Iov (Cartea lui Iov 1, 21). Pentru că nu trebuie să uităm faptul că bunurile materiale nu aduc fericirea reală, adică mângâierea, odihna și pacea inimii, nici nu sunt indispensabile pentru mântuirea sufletului. Dimpotrivă, pun piedici mântuirii, după cum a zis Domnul, „cu greu va intra bogatul în împărăția cerurilor” (Matei 19, 23). **5.** Trebuie să-L rugăm pe Dumnezeu să ne dăruiască bunurile necesare pentru viața noastră pământească, așa cum Hristos ne-a învățat în rugăciunea „Tatăl nostru” (Matei 6, 11). Să le cerem însă cu condiția că dăruirea lor va fi rodul voinței Lui și că nu va împiedica mântuirea noastră. **6.** Nu trebuie să uităm că Dumnezeu este Dătătorul oricărui bine: „Toată darea cea bună și tot darul desăvârșit de sus este” (Iacov 1, 17). Astfel, toate câte le avem, aparțin lui Dumnezeu, sunt bogăția Lui, pe care ne-a împrumutat-o pentru ca să îndeplinim atât nevoile noastre cât și nevoile fraților noștri săraci prin milostenie: „Și Dumnezeu poate să înmulțească tot harul la voi, ca având totdeauna toată îndestularea în toate, să prisoșiți spre tot lucrul bun” (2 Corinteni 9, 8). Chiar și roadele strădaniei noastre personale nu ne aparțin toate nouă, trebuie să le împărțim cu ceilalți, de vreme ce și acestea sunt darurile lui Dumnezeu. De aceea, Apostolul sfătuiește pe fiecare dintre noi „să se ostenească fiecare lucrând cu mâinile sale, lucrul cel bun, ca să aibă să dea și celui care are nevoie” (Efeseni 4, 28). Trebuie să ajutăm pe cei slabi după cuvintele: „Mai fericit este a da decât a lua”. (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 22 septembrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 23 septembrie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	18:00	Vecernie
Duminică 24 septembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:30	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie și dezlegări

Nu-ți schimba firea!

Un om a găsit un șarpe pe moarte arzând într-un foc. S-a hotărât să-l scoată de acolo, dar când colo, șarpele l-a mușcat. Din cauza durerii, omul l-a scăpat, iar șarpele a căzut înapoi în foc. Bărbatul a încercat din nou să-l scoată din foc și încă o dată șarpele l-a mușcat. Între timp un bărbat care trecea prin zonă s-a apropiat și i-a spus: „Scuză-mă, dar ești încăpățânat! Nu înțelegi că de fiecare dată când încerci să-l scoți din foc, te va mușca?”. Bărbatul i-a răspuns: „Firea șarpelui este să muște, iar a mea este să ajut. Lucrurile acestea nu se vor schimba niciodată”. Astfel, cu ajutorul unei sârme, bărbatul a scos șarpele din foc, salvându-i viața. Nu-ți schimba niciodată firea, chiar dacă cineva îți face rău, nu-ți pierde esența. Ia-ți doar măsuri de siguranță. Unii persecută fericirea, alții cred în ea. Fă-ți griji mai puțin despre reputația ta și mai mult despre conștiință. Deoarece conștiința reprezintă ceea ce ești tu, iar reputația ceea ce spun alții despre tine. Indiferent de ce spun oamenii despre tine, nu este problema ta, ci a lor.

Simplitatea

La ora de religie, o fetița de 6 ani desena și colora de zor. Învățătoarea de la acea clasă a întrebat-o: „Păpușico! Ce desenezi acolo?”. Fetița a răspuns: „Îl desenez pe Dumnezeu”. Învățătoarea i-a vorbit din nou, zicându-i: „Dar cum Îl desenezi tu pe Dumnezeu, căci nu L-a văzut nimeni cu ochii și nu știm cum arată”. La care fetița a răspuns: „Nu-i nimic că nu L-au văzut. O să-L vadă și o să-L cunoască după ce-L desenez eu!”.

Leul și mistrețul

Era o zi fierbinte de vară. Un leu și un porc mistreț au ajuns în același timp la un ochi de apă că să bea. Ei au început să se certe și să se bată pentru că fiecare voia să bea primul. După un timp, au obosit și s-au oprit să-și tragă sufletul, când au observat vulturii care îi urmăreau de sus. Atunci și-au dat seama că vulturii așteptau ca unul sau amândoi să cadă răpuși, iar ei să sărbătorească. Leul și porcul mistreț au convenit că este mai bine să fie prieteni decât să se lupte și să devină mâncare pentru vulturi. Au băut apă împreună și au plecat fiecare pe drumul său.

MORALA: Cei care se luptă sunt adesea urmăriți de alții, care vor să profite de înfrângerea lor.

Trandafirul îngâmfat

A fost odată un trandafir tare mândru. Era totuși tare necăjit că lângă el creștea un cactus urât. În fiecare zi îl insulta pe cactus, dar acesta nu răspundea. Într-o vară, fântâna a secat și nu mai era apă pentru flori. Trandafirul a început să se vestejească. I-a cerut cactusului apă, acesta i-a dat și au devenit prieteni.

MORALA: Nu judeca după aparențe.

